

Schoolkamp

‘En jij, Abel?’, vraagt Nadia. ‘Wat doe jij over tien jaar?’

Abel *buigt* naar voren om nog een flesje bier uit het kratje te pakken.

‘Dan werk ik bij de Amsterdamse politie’, zegt hij.

Hij maakt het flesje open en neemt een slok.

‘En dan ben ik rechercheur’, *vult* hij *aan*.

De anderen zijn er even stil van.

Ze zitten met z’n vieren in de tent: Abel, Nadia, Karel en Ries. Stiekem.

Het is de eerste avond van hun schoolkamp.

Ze zouden nu mee moeten doen met een dropping, samen met de andere leerlingen uit de vierde klassen van het Sterre College.

Maar daar hadden ze alle vier geen zin in.

‘Een beetje stom in het donker dwalen en terecht komen in een sloot’, had Nadia gezegd. ‘Wat is daar nou aan?’

Ries had geknikt.

‘Maar hoe komen we er onderuit?’, had hij gevraagd. ‘We moeten allemaal om tien uur in de bus zitten. Veldhuis controleert natuurlijk of iedereen er is.’

Ze hadden toen allemaal iets verzonnen om niet mee te hoeven met de dropping.

‘We kunnen zeggen dat we ziek zijn’, stelde Nadia voor. ‘Voedselvergiftiging, of zo.’

‘We kunnen Veldhuis omkopen’, bedacht Ries.
‘Een sterfgeval in de familie’, zei Karel.
Maar uiteindelijk bleek het plan van Abel het beste.

Hij belde het bureau op, dat de *organisatie* van de dropping in handen had.
‘Met Veldhuis, van het Sterre College’, zei Abel met een zware stem. ‘Ik ben *verantwoordelijk* voor de gang van zaken rond de dropping vanavond. U weet *waarschijnlijk* dat wij geen *doorsnee* leerlingen hebben? Dat ze op een speciale school zitten?’
Het meisje dat de telefoon beantwoordde, aarzelde even.

‘Eh ... ja?’, zei ze toen.

‘Mooi, dat had ik ook verwacht van uw bureau’, zei Abel tevreden. ‘Dan begrijpt u ook wel dat ik precies moet weten waar de dropping vanavond plaatsvindt. In geval van calamiteiten, ik bedoel noodgevallen, natuurlijk.’

‘Natuurlijk’, antwoordde het meisje.

En ze vertelde Abel waar de leerlingen van het Sterre College zouden worden gedropt. En wat de snelste weg terug naar het kamp was.

Heel makkelijk, gewoon over de weg, niet door het donkere bos.

‘Mag ik u danken voor de *service*?’, zei Abel tot slot.

‘Dag mevrouw.’

Hij gaf het mobieltje lachend terug aan Karel.

‘Dat lukt altijd,’ zei hij, ‘een zware stem, een beetje bluffen en een paar moeilijke woorden. En je krijgt de informatie die je wilt hebben.’

Ries had even zijn hoofd geschud.

'Een speciale school, hoe *verzin* je het?', zei hij.

En zo zitten ze nu lekker met droge voeten een biertje te drinken in de tent.

In plaats van met natte voeten door een donker bos te lopen.

Ze zijn om tien uur gewoon in de bus gaan zitten.

En vanaf de droppingplaats zijn ze teruggefietst naar het kamp.

De perfecte misdaad

‘Rechercheur’, zegt Nadia nadenkend. ‘Daar moet je slim voor zijn. In elk geval slimmer dan de misdadigers. Anders vang je ze niet.’

‘Nou, je hebt vanmiddag gezien dat Abel slim is’, zegt Ries. ‘Binnen vijf minuten wist hij waar we gedropt zouden worden en hoe we het snelst terug konden komen.’

‘Ja natuurlijk,’ knikt Nadia, ‘maar ik bedoel iets anders. Een echt goede rechercheur moet eigenlijk een perfecte misdaad kunnen plegen. Toch, Abel?’ De anderen kijken vol verwachting naar Abel.

Abel staart even voor zich uit.

Dan knikt hij.

‘We zouden Veldhuis kunnen laten verdwijnen’, zegt hij ernstig.

Ze kijken Abel alle drie verschrikt aan.

Hij maakt geen grapje, dat is wel duidelijk.

‘Waarom Veldhuis?’, vraagt Karel uiteindelijk.

‘Nergens om’, antwoordt Abel. ‘Dat is de belangrijkste *factor* in dit plan. Als wij geen reden hebben om Veldhuis te laten verdwijnen, komt de politie niet achter ons aan. De perfecte misdaad!’

‘We zouden het nu kunnen doen’, giechelt Nadia.

‘Want iedereen denkt dat we door het bos aan het lopen zijn. Ze hebben ons allemaal in de bus zien zitten. Niemand weet dat wij onze fietsen vanmiddag vlak bij de droppingplaats hebben gezet en nu net zijn teruggefietst.’

Abel knikt.

‘Geen motief en een prima alibi; dat *geldt voor* ons allemaal’, zegt hij. ‘Onze perfecte misdaad ligt voor het grijpen.’

‘Waar wachten we nog op?’, vraagt Ries, om stoer te doen.

‘Joh, we hebben niet eens een plan’, zegt Nadia.

‘Je kunt niet zomaar in tien minuten een verdwijning regelen.’

‘We zouden Veldhuis naar de beerput* kunnen lokken’, denkt Abel hardop. ‘En hem daarin laten vallen. Die beerput ligt achter het toiletgebouw. Niemand zou hem horen roepen, want iedereen is bezig met de dropping.’

‘Is de deksel van die put niet hartstikke zwaar?’, vraagt Nadia.

‘Met z’n vieren lukt het ons wel dat ding op te tillen’, denkt Abel. ‘Overal liggen stokken, die kunnen *dienen als* hefboom. Kom, laten we eens gaan kijken.’

Abel staat op en de anderen volgen hem twijfelend.

‘We doen het toch niet echt, hè?’, zegt Nadia. ‘Het is toch alleen maar voor de grap?’

* Een beerput is een put waarin afvalwater van toiletten wordt opgevangen.